



Τὸ φίλημα τοῦ Ἰούδα

ΛΥΠΗΤΕΡΑ

Π. Φ.

I.

Μὴ τὰ χεῖλια μου στερῆσαν τὰ φίλῳ
Κι' ἀπὸ τὰ μάτια μου στερῆσαν τὰ δάκρυα—
Ὡς γλυκὰ φίλῳ ποῦ ἐχάθητε,
ἀλλ' αἶμα δάκρυα,
Μὲ κάποιου νεκροσάβανου τὴν ἄκρια
Τὴν περασμένη μου ζωὴ τώρα σκεπάζω,
Καὶ κατ' ἐγκόσμιον ποῦ ὁ νοῦς μου θὰ ποθεύσῃ
Καὶ δὲν κρατῶ ἢ τὴν εἰκόνα τῆς ἀγάπης τῆς
Κι' αὐτὴν-καμῆ-τὴν ξεψυχούσε.....

II.

Κι' εἶνε βαρὺς ὁ πόνος μου ἀπόψε
Καὶ νεκροκέρει μοιάζεις, ὦ καρδιά μου,
Καὶ κάψε, κάψε, θὰ σωθῇς ἀπόψε
Σκορπώντας τὰ σκοτάδια ὁλόγυρά μου!
Κάθε καλὸ μου ἐπέταξε ἀπὸ μένα,
Καὶ μ' ἄφηκε. Καὶ κάτι νυχτοπούλια
Τραβήσανε κοντὰ τους, ὡχ ὠϊμένα,
Μι' ἀγάπῃ μου ποῦ ἐπιάστη μὲ τὴν πούλια.....
Κι' ἀπέμεινα μονάχος στὰ συντρίμματα
Κάποιος παλῆας ζωῆς κι' ὁνείρου
Μὲ λύπες καὶ μὲ κρίμματα.
Κι' ὁλόγυρα πετοῦν τὰ νυχτοπούλια
Βραχυδάδες-ποῦ μοῦ πήραν τὴν ἀγάπῃ μου,
Ποῦ ἐπιάστη μὲ τὴν πούλια....

ΙΟΥΛΙΟΣ ΜΑΡΚΙΣΣΟΣ

Ποικίλη Λεξις

Πασχαρινὰ ἔθιμα

Εἶνε παραδοξότατα ἀληθῶς τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν Γερμανῶν μὲ τὰ ὁποῖα εὐορτάζουν τὸ Πάσχα.

Κατὰ τὸ μεσονύκτιον τοῦ Σαββάτου εἰς τὰς πόλεις, ἀλλ' ἰδίως εἰς τὰ χωρία τῆς Γερμανίας, ἀνάπτονται πυρὰ διὰ νὰ ὑποδεχθῶν τὸν καταπονημένον ἐκ τῆς Σταυρώσεως Χριστόν:

Ἐπίσης αἱ πλείους νεανίδες ἐξέρχονται μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ μεσονυκτίου κρατοῦσαι λαμπάδας εἰς τὰς χεῖρας καὶ διευθύνονται εἰς τὴν πλησίον ὑπάρχουσαν πηγὴν χωρὶς νὰ προφέρουν λέξιν. Πρέπει νὰ πῶν ἐκ τοῦ ὕδατος ἐκείνου ὅπως ἐλκύσουν τὸν νέον περὶ τοῦ ὁποίου ἐνδιαφέρονται.

Ἀλλ' ἐπίσης οἱ Γερμανοὶ τῶν χωρίων προπέμπουν κατὰ τὸ Πάσχα καὶ τὸν χειμῶνα, διότι τὸ ἔσπερας ὅλοι οἱ κάτοικοι μὲ λαμπάδας εἰς τὰς χεῖρας συνοδεύουν τεραστίαν κοῦκλαν φερόμενην ἐπὶ φερέτρῳ καὶ ἀναπαριστῶσαν τὸν ἀπελθόντα χειμῶνα.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν τὰ παιδία ἐξέρχονται εἰς τὸ δάσος καὶ κόπτοντα κλάδους δένδρων ἐπιστρέφουν

μετ' αὐτῶν θριαμβευτικῶς εἰς τὰ χωρία, κατόπιν δὲ χωρίζονται εἰς ὁμάδας εἰσέρχονται εἰς τὰς οἰκίας τοῦ χωρίου, ὅπου τῇ συνοδείᾳ καταλλήλων ὀργάνων ψάλλουν διάφορα ᾠσματα διὰ νὰ φύγῃ ὁ δαίμων τοῦ παρελθόντος ἔτους.

Ἡ συνήθεια τῶν κοκκίνων αὐγῶν εἶναι ἐπίσης ἐσηγμένη εἰς τὴν Γερμανίαν. Εἰς τὰ χωρία ὁ δήμαρχος εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ παράσχη εἰς ἐκάστην πτωχὴν οἰκογένειαν ὠρισμένον ἀριθμὸν αὐγῶν.

Σ

Ἀναμνήσεις τοῦ Οὐῶτος

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐξεδόθη τρίτομος ἱστορία τοῦ μεγάλου Ἀγγλοῦ ζωγράφου καὶ γλύπτου Γεωργίου Φρειδερίκου Οὐῶτος, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπαντῶνται σελίδες τινὲς ἰδιαίτερας ἐνδιαφέρουσας τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἕλληνας. Εἶνε αἱ σελίδες τῆς ἐν Ἀθήναις διαμονῆς τοῦ μεγάλου ζωγράφου κατὰ τὸ 1887 καὶ τῆς συαντήσεώς του μετὰ τοῦ τότε πρωθυπουργοῦ Χαριλάου Τρικούπη.

«Ο Ούώτς δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν εἶχε γνωρίσει τὰς Ἀθήνας. Ἦτο ἐρωτευμένος μὲ τὴν Ἀκρόπολιν· καὶ διὰ τοῦτο μία παλαιὰ του φίλη, ἡ Εὐφροσύνη Κασσαδέτη (τὸ γένος Ἰωνίδη) τὴν ὅποιαν εἶχε ζωγράφει ὡς κόρην, ἐφρόντισεν ὥστε τὰ δωμάτια τοῦ ζωγράφου νὰ βλέπουν πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν.

Τὸ Ἐθνικὸν Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον, ἡμιτελὲς ἀκόμη, συνεκράτει τὸν γλύπτην πρὸ τῆς κεφαλῆς τῆς Νίκης ἐπὶ ἡμέρας ὀλοκλήρους. Συνεφώνει δὲ ὁ Οὐώτς πρὸς τὴν γνώμην, ὅτι πάντως πρέπει καὶ περὶ ἔργου τῆς σχολῆς τοῦ Φειδίου, ἂν μὴ καὶ τοῦ ἰδίου μεγάλου διδασκάλου.

Ὁ καθηγητὴς Πενρόζ εὐρίσκειτο καὶ ἐκεῖνος τότε ἐν Ἀθήναις, ἀπερροφημένος μὲ τὴν μεγάλην του ἀνακάλυψιν τῶν καμπυλῶν τοῦ Παρθενῶνος, καὶ εἶχεν ἐπὶ ἡμέρας σύντροφον ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τὸν ζωγράφον, ἀκούοντα τὰς θεωρίας του καὶ διαρκῶς μιανόμενον.

«Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, συνήθιζε νὰ λέγῃ ὁ καλλιτέχνης, δυνατὰ τις ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μέρος ν' ἀντιληφθῇ ὅτι ἡ Μεγάλῃ Τέχνῃ καὶ ἡ Μεγάλῃ Φύσει εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτό. Ἡ συγκινοῦσα ὠραιότης τοῦ ἔργου τοῦ Φειδίου δὲν εἶνε διάφορος τῆς συγκινήσεως, τὴν ὅποιαν γεννᾷ ἡ μεγάλη Φύσις. Ἀπὸ τοῦ Παρθενῶνος θὰ ἡδυνάμην νὰ προχωρήσω χωρὶς ἀλλαγὴν αἰσθήματος εἰς πινακοθήκην ἔργων τοῦ Τισιανοῦ καὶ τοῦ Τιτορέτου».

Ὁ πρωθυπουργὸς Τρικούπης, τῇ ἐπιμονῇ τοῦ φίλου του Ἀλέκου Ἰωνίδη, ἔστειρε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην νὰ ποζάρῃ κατ' ἐπανάληψιν πρὸ τοῦ μεγάλου ζωγράφου διὰ τὴν εἰκόνα του. Ἡ πρόσδος τῆς εἰκόνας ὅμως ἀνεκόπη ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας ἕνεκεν ἀσθενείας· ἀλλὰ καὶ καθ' ἣν ὥραν ἐπέζηρεν, ἡ ἐργασία ἐπροχώρει πολὺ δύσκολα, διὰ τὴν συνήθειαν τοῦ πρωθυπουργοῦ νὰ ἐμιλῇ διαρκῶς μὲ τὴν παρισταμένην ἀδελφὴν του καὶ μὲ τὸν ἴδιον τὸν ζωγράφον.

Περὶ τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης προκειμένου, ὁ Τρικούπης ἦτο γνώμης ὅτι ὡς ἀγαλμα ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραετέλους εἶνε τι ἀνυπέρβλητον, τὴν ὅποιαν γνώμην δὲν συνεμερίζετο ὁ Οὐώτς, φρονῶν ὅτι ὁ Πραετέλης δὲν ἡδύνατο νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸν Φειδίαν, διὰ τὸν λόγον, ὅτι ὁ ποιητὴς τῆς Προμάχου ἀπερροφᾶτο ἀπὸ τὸν τύπον τοῦ ἀγάλματος, τοῦθ' ὅπερ εἶνε τὸ μέγιστον, παρέβλεπε δὲ τὴν ἐπιφάνειαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Πραετέλην, ἐνδιαφερόμενον κυρίως διὰ τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν, τοῦθ' ὅπερ διὰ τὸν Οὐώτς ἐσήμαινε κατὰπτωσιν.

Ὁ Τρικούπης ὠμίλησε μὲ τὸν Ἀγγλον ζωγράφον καὶ περὶ γλώσσης· ἐξεφράσθη δὲ κατὰ τῆς προσπαθείας μερικῶν φιλολογοῦντων διὰ τὴν ἀναδείξωσιν τῆς χρήσεως τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς.

«Ὁ Ἕλλην πρωθυπουργὸς ἐφρόνει—λέγει ὁ Οὐώτς,—ὅτι τὸ τοιοῦτον ἦτο λάθος, καθόσον ἡ γλῶσσα ἐξελίσσεται αὐτομάτως ἀντιπροσωπεύουσα τὰς ἀνάγκας τῆς φυλῆς ἢ ἀκόμη καὶ τὰς ἀνάγκας ἰδιαιτέρων γενεῶν. Κατ' ἀκολουθίαν τὸ νὰ ἐπιβάλῃ τις διὰ τῆς βίας ὠρισμένον τύπον γλώσσης εἰς ἕνα λαὸν εἶνε τι ἀφύσικον διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ ὠρισμένος αὐτὸς τύπος ἄλλης ἐποχῆς δὲν θὰ ἡδύνατο ἐπαρκῶς νὰ ἐκφράσῃ τὰς ἐντελῶς διαφόρους σημερινὰς συνθήκας τῆς ζωῆς.

«Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα, κατὰ τὸν Τρικούπην πάντοτε, τῆς προσπάθειας πρὸς ἐπιβολὴν τῆς ἀρχαίας γλώσσης εἰς τὴν σημερινὴν ζωὴν θὰ ἦτο νὰ παραχθῶσι γραμματικοὶ μᾶλλον, παρὰ ἄνθρωποι μὲ ἰδέας».

1913 ἢ 1918;

Τὸ 1913 ἐπειδὴ λήγει εἰς 13 θεωρεῖται ὡς δυοῖωνον. Οἱ ἀριθμοὶ τοῦ ἔτους 1453 τῆς πτώσεως τῆς

Κωνσταντινουπόλεως προστιθέμενοι δίδουν ἄθροισμα 13. Ἀλλὰ καὶ τὸ 1912 πάλιν μᾶς δίδει 13 Ἄρα τὸ ἐν ἔτος, ἐκμηδενίζει τὴν πρόληψιν διὰ τὸ ἄλλο. Ἀλλ' ἡσυχάστε. Ὁ Ἰταλὸς ἀστρονόμος Βεκρετᾶν ἀποδεικνύει ὅτι διανύομεν τὸ ἔτος 1918 καὶ ὅχι 1913. Ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη 6 ἔτη πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς χρονολογίας, ἥτοι 15 μῆνας πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἡρώδου.

*

Βασιρικὸν ἀνέκδοτον

Τὸ Βασιλεῖον τοῦ Μαυροβουνίου εἶνε, ὡς γνωστόν, μία φωλεὰ ἀετῶν, ἐν φρουρίον πετρῶδες, τὸ ὁποῖον χάνεται ἐντὸς τῶν νεφῶν.

Ἡμέραν τινα ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκος Ἰωσήφ, εὐρισκόμενος εἰς τὸ Κάτταρον, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Νικολάου, εἶπεν πρὸς αὐτόν, ἀτενίζων πρὸς τὰς κορυφὰς τοῦ μικροῦ Βασιλείου·

—Ἀδελφε μου, κατοικεῖς πολὺ ψηλά.

—Εἶνε ἀληθές, ἀπήντησεν ὁ μικρὸς Βασιλεὺς τοῦ Μαυροβουνίου πρὸς τὸν μέγαν Αὐτοκράτορα τῆς Αὐστρίας· οἱ Τοῦρκοι μοῦ ἐπῆραν τὴν γῆν, οἱ Αὐστριακοὶ τὴν θάλασσαν· δὲν μοῦ ἀπέμεινε παρὰ ὁ οὐρανός.

23

Εὐνολομα

Τὸ κρανίον τοῦ φιλοσόφου Καρτεσιού, ἐν τῷ Παρισίῳ Μουσείῳ τῆς Φυσικῆς ἀπεδείχθη ὅτι εἶνε γνήσιον συνεπεία παραβολῆς μὲ τὴν περίφημον εἰκόνα τοῦ Φρόντζ Χάλα.

—Εἰς τὸ Παρίσι ἐδόθη μέγα γεῦμα τῶν «Αἰσιόδοξων». Οἱ Αἰσιόδοξοι ἐπιδιόκουν τὴν εὐημερίαν τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν βελτίωσιν τῆς υγείας, τὴν χειραφήτησιν τῆς γυναικός, τὴν διάδοσιν τῆς ἐπιστήμης, τὴν ἀδελφοποίησιν τῶν λαῶν.

—Ἀπεθανεν ἐν Ρώμῃ ὁ Ἀμερικανὸς δισεκατομμυριοῦχος Μόργκαν. Αἱ δωρεαὶ του ἐν ζωῇ ἀπειράριθμοι. Εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς τέχνης ἐν Ν. Ὑόρκῃ εἶχε κάμῃ δωρεὰν ἀντικειμένων ἀξίας 25 ἑκατομμυρίων, 1 ἑκατομ. εἰς ἕνα Λύκειον διὰ βιβλιοθήκην, ἐκατοντάδας δὲ χιλιάδων εἰς Πανεπιστήμια.

—Εἰς τὸ θέατρον τοῦ Κόδεν Γκάρτεν ἐν Λονδίνῳ θὰ ἐμφανισθῇ κατ' αὐτὰς μία πρωτότυπος καλλιτέχνης, ἡ πιανίστρα Μις Ἐβελιν Βέμπ, ἥτις εἶνε μονόχειρ, εἶνε δὲ μία τῶν ἀρίστων καλλιτεχνίδων τοῦ κόσμου διακρινομένη καὶ εἰς τὰς δυσχερεστεράς ἀκόμη ἐκτελέσεις. Ἐχει πλεῖστα μετάλλια.

—Εἰς τὴν βασιλικὴν βιβλιοθήκην τῶν Βρυξελλῶν ἀνεκαλύφθη πρό τινος μία «Συνέχεια διὰ λαγοῦτον» τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ Τζιζάνι Σεβαστιάνο Μπάχ παραμεινῶσα ἀνέκδοτος μέχρι σήμερον. Ἡ σύνθεσις ἐγένετο μεταξὺ τοῦ 1720 καὶ 1722.

23

Περίεργον ἀγαλμα

Ἐν τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ τουρκοβαλκανικοῦ πολέμου εἶνε ἡ διάδοσις εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰς ἐσοχὰς τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν περιέργου ἀγάλματος, ὅπερ συνίσταται εἰς τὴν ἀναπαράστασιν ἐπὶ ἐνὸς μόνου τεμαχίου εὐλοῦ τῶν πεσόντων στρατιωτῶν, μετὰ χρωμάτων ἐρυθροῦ καὶ κυανοῦ.

Αἱ μορφαὶ αὗται τοποθετοῦνται εἰς μέρη πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ νεκροῦ ἢ εἰς τὸν τόπον ὅπου οὗτος ἔπεσεν, ἐὰν εὐρίσκειται ἐν τῇ χώρᾳ.

Νῦν τοιαῦτα εὐλίνα ἀγάλματα εὐρίσκονται εἰς τὰς συμμάχους χώρας εἰς μέγαν ἀριθμόν.

